

“Είναι φυσικό για κάθε ζωντανό ον να επιθυμεί τη χαρά, την αγάπη, το φως”

/ [Γνώμες](#)



Η ακηδία, η λύπη, η καταπόνηση οπωσδήποτε θα σε επισκέπτονται, όπως και κάθε άνθρωπο. Το κυριότερο θέμα είναι πώς εμείς τις αντιλαμβανόμαστε. Σου έγραψα ήδη, μου φαίνεται, ότι αν ζούμε τις καταστάσεις μας ως «ατομικές» μας μόνο, τότε η ψυχή στο τέλος όλων πτωχεύει και γίνεται άκαρπη, ενώ η ζωή χάνει το νόημά της και γίνεται αφόρητα οχληρή. Ο σκοπός μας, τον οποίο έχει θέσει μπροστά μας το Ευαγγέλιο, είναι να γίνουμε παγκόσμιες υποστάσεις, να φέρουμε μέσα μας όλο τον κόσμο, να ζήσουμε όλο το βάθος της ιστορίας του κόσμου, και επάνω απ' όλα του Ανθρώπου. Όλη δηλαδή η ανθρωπότητα είναι αυτό το «Εγώ», και όλη η ιστορία είναι η ζωή μου.

Κάθε οδύνη, κάθε χαρά, κάθε άλλο βίωμα αγάπης, δυσαρέσκειας, χαράς, λύπης, ελπίδας, απογνώσεως, κάθε εμπειρία πλούτου, φτώχειας, πείνας, κορεσμού, φόβου, εξουσίας, εκβιασμού, ταπεινώσεως, πάλης, μη αντιστάσεως... και όλων των λοιπών είναι για μάς αποκάλυψη αυτού που διαδραματίζεται στον Ανθρώπινο Κόσμο. Μέσα λοιπόν από την προσωπική μας πείρα, που φαίνεται τόσο μικρή και εφήμερη, θα γνωρίσουμε το Είναι στο πλήρωμα του, όσο μας είναι εφικτό. Ακολουθώντας τον δρόμο αυτό, αντιδρώντας με τον τρόπο αυτό, ετοιμαζόμαστε

για την πρόσληψη του Πνεύματος του Χριστού, ο οποίος μάς φανέρωσε την εικόνα της τελειότητας των υιών του Θεού. Και όταν γινόμαστε οι ίδιοι «κατ' εικόνα Του», νικούμε τον κόσμο, γινόμαστε υπερκόσμιοι, παγκόσμιοι και εξωκόσμιοι κατά το μέτρο της εξομοιώσεως μας προς τον Χριστό.

Δεν είμαστε σε θέση να επιζητούμε πόνο, παθήματα. Είναι φυσικό για κάθε ζωντανό ον να επιθυμεί τη χαρά, την αγάπη, το φως. Έχοντας όμως διδαχθεί από τον Θεό, δεν δειλιάζουμε μπροστά στα παθήματα, γιατί με αυτά και εμείς πλουτίζουμε με τη γνώση της αιωνιότητας, κερδίζουμε τη ζωή που αγκαλιάζει τα πάντα. Με τον ίδιο λοιπόν τρόπο ετοιμαζόμαστε και για την εμπειρία του θανάτου, για να γίνουμε ικανοί να προσλάβουμε την «κρείττονα ανάστασιν» (Εβρ. 11,35).

Βέβαια στο κέντρο όλων βρίσκεται για μάς ο Χριστός, Θεός και Άνθρωπος. Χωρίς Αυτόν παραμένουμε στο σκοτάδι. Χωρίς Αυτόν είμαστε ανίκανοι να διακρίνουμε πού εμφανίζεται η «αμαρτία», δηλαδή η έκπτωση από τη Θεία Αγάπη του Πατρός. Ήδη προ πολλού πρέπει να έχουμε εγκαταλείψει την αφελή αντίληψη της αμαρτίας. Η αμαρτία είναι ρήξη της σχέσεώς μας με τον Θεό, ο οποίος είναι το απόλυτο Φως, η απόλυτη Γνώση, η απόλυτη Αγάπη. Με Αυτόν δεν μπορεί να συνδεθεί τίποτε αταίριαστο. Αν θέλουμε να είμαστε μαζί του και εν Αυτώ, πιστά τέκνα Του, τότε πρέπει και εμείς να είμαστε Άγιοι, όπως και Αυτός είναι Άγιος.

Αν εμείς δεν είμαστε τέτοιοι, τότε λυπούμαστε για τον ίδιο τον εαυτό μας, στεκόμαστε στα όρια της απογνώσεως, με τον φόβο μήπως χάσουμε για πάντα την υιοθεσία και τη διαμονή στο απέραντο Φως. Εμείς όμως δεν πηγαίνουμε πέρα από το όριο αυτό. Απορρίπτουμε την πλήρη απόγνωση. Έτσι, η ζωή του Θεού, αν και όχι στο πλήρωμά της, διαφυλάσσεται μέσα μας, και εμείς με τον ένα ή τον άλλον τρόπο θα φτάσουμε στην τέλεια νίκη. Η αγάπη προς τον Χριστό είναι η πιο αξιόπιστη βεβαίωση της Αναστάσεώς μας. Και εσύ Τον αγαπάς, και δεν υπάρχει για σένα οδός ακηδίας. Τα τελευταία λόγια τα είπε κατά κάποιο τρόπο ο όσιος Σεραφείμ πριν από ενάμιση αιώνα...

πηγή: Αρχιμ. Σωφρονίου, «Γράμματα στη Ρωσία», εκδ. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ